

[Willhjelm.]

og mod forsøgene på undertrykkelse af anderledes tænkende. Vi ønsker ikke at opstille en alternativ finanslov, for vi ved jo, at finansloven netop udarbejdes for at sikre kapitalens profitmuligheder næste år. Det er derfor blår i øjnene på arbejderklassen at lægge op til et såkaldt socialistisk alternativ i forbindelse med finansloven. Alternativet til finansloven vil blive opstillet andre steder end her på borgen, det vil ske på arbejdspladserne, på uddannelsesinstitutionerne, i boligområderne, overalt i samfundet. Og VS' holdning til sin egen rolle i den forbindelse, det er ikke at kanalisere disse rørelser og bevægelser ind til støtte for et parlamentarisk arbejde, men omvendt at søge at benytte vores tilstedeværelse her til støtte for de aktiviteter, der foregår udenfor.

Vi hørte af finansministeren, at regeringen lagde et forslag frem og sagde, at den på det tidspunkt betragtede sig som værende i en vente-position, og det sagde den ganske rigtigt. Der blev sagt, at nu måtte de næste måneder vise, om der skulle føres en mere ekspansiv eller en mere stram finanspolitik. Hvad er det, der er sket? Der er sket det, at de følgende måneder viste, at arbejdsløsheden blev større end forventet. Alligevel, hvad gør man så? Man fører i virkeligheden en strammere finanspolitik end den, der blev lagt frem ved lovforslaget.

Dertil kommer, at forudsætningerne på lidt længere sigt jo har ændret sig totalt. Det har vi ikke hørt noget om fra regeringens side. Hvad har regeringen egentlig forestillet sig på lidt længere sigt? Hvad har socialdemokratiet forestillet sig med den situation, man står i?

Indtil for nylig talte man ustandselig om opsvinget. Økonomiministeren og finansministeren ventede på opsvinget, ligesom man hos Beckett ventede på Godot. Det lå stede et halvt års tid ude i fremtiden, og under den forudsætning var et dundrende kasseunderskud en engangsforeteelse. Sådan blev det fremstillet, og det var til at overskue. Nu er virkeligheden langsomt rykket ind på de nationaløkonomiske medicinmænd, og ingen taler længere om en snarlig fuld beskæftigelse. Ja, ingen taler vel i virkeligheden længere om fuld beskæftigelse i det hele taget, men om, at der nok vil gå mindst 3 år, før der kan øjnes det, man nu kalder en

mærkbar bedring. Nogle er endda begyndt at indse, at en øget investeringsrate ikke umiddelbart er det samme som, at beskæftigelsessituationen vil bedres, hvilket i øvrigt er i god overensstemmelse med en marxistisk beskrivelse af, hvad det er, der sker under en kapitalistisk krise, og hvilket i øvrigt for os at se også understreger rigtigheden af det, vi hele tiden har kritiseret ved socialdemokratiets, de borgerliges krisepolitik, nemlig at støtteordningerne, som de er udformet, peger direkte henimod en ny og alvorligere krise.

Men hvad forestiller regeringen sig så? Vil den køre med et kasseunderskud på 12-15 mia kr. i de næste 3 år? Finansieret med korte statslån som hidtil, eller hvad? Tør den fortsætte dette nu, hvor inflationsraten igen, efter den hårde opbremsning på bekostning af beskæftigelsen, runder de 10 pct. i fuld fart? Hvilken arbejdsløshed vil den finde acceptabel i de følgende år?

Ustandselig hører vi, at grænsen for, hvor langt man kan gå med sine såkaldte beskæftigelsesforslag, ligger dels i inflationsraten og dels i betalingsbalancen, men hvor ligger så den grænse? Hvad er det for en arbejdsløshed, man vil finde acceptabel og nødvendig? Hvis f. eks. betalingsunderskuddet kommer op og runder 8 mia kr.? Hvis inflationen begynder at løbe med 15 pct.? Hvor stor en arbejdsløshed mener den socialdemokratiske regering så man bliver nødt til at acceptere? Har regeringen nogen som helst forestilling om, hvad den vil stille op under disse vilkår, som i dag må anses for de mere sandsynlige for de næste 3-4 år?

Det, vi kan konstatere, er, som tingene udvikler sig, at udbytningen øges. Det er man tilbøjelig til at gemme væk. Mange vil sige, at det forstår de ikke. Man har jo pumpet penge ud, og man har holdt et forbrug kunstigt oppe et stykke tid. Men at udbytningen øges, det turde være åbenbart, hvis man kigger på, hvad det rent faktisk er, der foregår. Der skabes ingen værdier i noget samfund uden ved det menneskelige arbejde, og alt tages derfra. Investeringsforbedringerne, som man tilstræber med sine ordninger, erhvervsstøtten, som man uddeleger, udbytterne, forrentningen af statslåne, man har pådraget sig, udgifterne til socialvæsenet, til undervisningsvæsenet, gevinsterne, man forærer husejerne, udgifterne til